

Arrest

nr. 64 909 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: **X alias X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 maart 2011 waarbij een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging en van de beslissing van 14 maart 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2009 en op 17 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 mei 2010 wordt verzoeker gemachtigd tot een onbeperkt verblijf.

Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging op grond van artikel 13, § 2*bis* van

de Vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"N., A., geboren te (...) nationaliteit: Marokko

adres: (...)

eveneens gekend onder zijn alias S., B. geboren te (...) nationaliteit

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Art 13 §2bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf

Betrokken vreemdeling diende de eerste maal een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in op 11.06.2007. Deze aanvraag werd als onontvankelijk afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 22.10.07.

Hij diende voor een tweede maal een regularisatieaanvraag in op 16.10.2009. Hij haalde de volgende elementen aan: integratie door Nederlandse lessen en lidmaatschap van bokscub en tewerkstelling in de landbouwsector.

Op 17.11.2009 werd een actualisatie van deze aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden ingediend, in het kader van de instructies van de staatssecretaris van van 19.07.2009.

Op 05.05.2010 werd de betrokkene gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur omdat hij minstens vijf jaar ononderbroken in het land verbleef, een geloofwaardige poging ondernomen had om een verblijfsrecht te bekomen, geïntegreerd was en een blanco strafregister had.

Op 20.12.2010 wordt de betrokkene geïnterpelleerd door de lokale politie PZ Mira omtrent een niet authentiek rijbewijs dat hij had trachten in te wisselen voor een Belgisch rijbewijs. Hierbij werd een pv voor valsheid in geschrifte opgesteld (000) en werd zijn vingerafdrukken en foto genomen. Op 11.01.2011 vernam de PZ Mira het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken genomen van de betrokkene met de gegevens uit de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) hieruit bleek dat de vingerafdrukken van de betrokkene overeenkwamen met de vingerafdrukken van een zekere S., B. geboren te B. op (...) van Algerijnse nationaliteit. Deze persoon stond geseind voor onmiddellijke gevangenneming als gevolg van een veroordeling tot een gevangenisstraf van vier jaar uitgesproken door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk op 23.02.2010 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De betrokkene werd op 24.02.2011 geconfronteerd door de lokale politie met het feit dat hij gekend staat onder een andere naam. Tijdens het verhoor heeft de betrokkene bekend dat hij zich tijdens zijn illegaal verblijf ingelaten had met het dealen van drugs en bij zijn vating de valse naam S., B. had opgegeven.

Betrokken vreemdeling heeft zijn alias en de onder deze alias gepleegde feiten van openbare orde verborgen gehouden voor de Belgische overheid bij zijn aanvraag tot regularisatie van 16.10.2009. Het staat vast dat hij op die manier de Belgische staat heeft misleid. De Dienst Vreemdelingenzaken had geen overzicht over alle relevante feiten betreffende deze persoon om haar beslissing tot machtiging tot verblijf te nemen. Immers zou de regularisatie niet toegestaan geweest zijn was geweten geweest dat de betrokkene een recente veroordeling voor zware feiten op zijn strafblad staan had. De veroordeling is van die aard dat zij doorslaggevend is in de afweging van de verschillende elementen van langdurig verblijf en integratie in het dossier. De integratie door Nederlandse lessen en lidmaatschap van de bokscub evenals de tewerkstelling in de landbouwsector kan reëel zijn maar er moet in een ander licht bekeken worden nu duidelijk is dat de betrokkene zich inliet met verkoop, aankoop en bezit van verdovende middelen. Verder blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat hij heel bewust de Belgische overheid misleid heeft. Hij verklaarde tegenover de politie destijds een valse naam te hebben opgegeven "om zijn echte naam zuiver te houden". Daarenboven was dit bedrog nooit aan het licht gekomen had de betrokkene niet opnieuw geprobeerd de Belgische overheid te misleiden door een niet authentiek rijbewijs voor te leggen om een Belgisch te verkrijgen. Het is dus niet zo dat de betrokkene kan argumenteren enkel feiten van openbare orde te hebben gepleegd tijdens zijn illegaal verblijf in het land. Op geen enkel moment blijkt uit het dossier dat de persoonlijke attitude van de betrokkene van dien aard is dat hij de Belgische wetten en normen respecteert en dus geïntegreerd is in de Belgische samenleving zoals werd voorgehouden bij de aanvraag tot regularisatie."

Op 14 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing. Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijk van de tenuitvoerlegging van het bevel ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 58 438 van 23 maart 2011 de vordering heeft verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd vastgehouden in een welbepaalde plaats, met name de gevangenis te Ieper. De tweede bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker op 14 maart 2011. In de akte van kennisgeving van de tweede bestreden beslissing is bovendien het volgende uitdrukkelijk vermeld: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van deze beslissing.”* Derhalve is 29 maart 2011 de uiterste datum waarop verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 8 april 2011 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Verzoeker voert geen tegenbewijs noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ook ter zitting wordt geen overmacht aangetoond.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, niet ontvankelijk is.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging van betrokkene, ontvankelijk is. In de akte van kennisgeving van deze beslissing wordt vermeld dat de beslissing vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. De foutieve vermelding van de beroepstermijn, met name dertig dagen in plaats van vijftien dagen, stuit de beroepstermijn. Artikel 2, 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers dat elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijn vermeldt, bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt. Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is bijgevolg tijdig ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Terwijl verzoeker geenszins onder de bepaling van artikel 13 §2 bis Vreemdelingenwet valt.

Zodat de huidige aangevochten beslissing en bevel het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard

Toelichting

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker de wettelijke bepalingen erkent. Zodoende erkent verzoeker tevens het bestaan van artikel 13 §2 bis Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel stelt: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf".

Verzoeker diende twee maal een regularisatie aanvraag in. In de beide aanvragen heeft verzoeker geen valse gegevens vermeld noch betreffende zijn identiteit noch betreffende zijn situatie gedurende zijn periode van illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk (integratie, tewerkstelling). Alle stukken welke verzoeker bij zijn regularisatie aanvraag voegde zijn waarachtig en zeer zeker niet vals.

Er kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker voldeed (en voldoet) aan de regularisatiecriteria van de instructie van 19.07.2009.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker op geen enkel ogenblik valse stukken / informatie of fraude heeft gepleegd en gebruikt om precies zijn regularisatie te bekomen.

Wanneer verwerende partij hic et nunc een einde stelt aan het onbeperkt verblijf van verzoeker en hierbij artikel 13 §2 bis Vreemdelingenwet inroept, maakt zij dan ook in se een oneigenlijk gebruik van voornoemde wettelijke bepaling. Dit kan uiteraard niet.

Hierbij mag zeer zeker tevens niet uit het oog verloren worden en dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoeker verzet heeft aangetekend tegen het verstekvonnis van 23.02.2010 van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk.

Verzoeker kan zich in deze zaak beroepen op een blanco strafrechtelijk verleden en kan dan ook vervolgens nog de gunst van de opschorting inroepen waardoor het strafblad van verzoeker verder blanco blijft. Wat dan ook verder tot gevolg heeft dat 'de strafrechtelijke feiten' in hoofde van verzoeker voor verwerende partij geen argument kunnen vormen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker meent dan ook dat het middel als gegrond naar voor komt.”

3.2 Waar verzoeker stelt dat verweerder een oneigenlijk gebruik maakt van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker tijdens het verhoor door de lokale politie bekende zich in het verleden ingelaten te hebben met het dealen van drugs en bij zijn vating de valse naam S.B. had opgegeven. Verweerder stelt aldus terecht vast in de bestreden beslissing dat verzoeker een *alias* gebruikt en onder deze *alias* feiten van openbare orde pleegde en deze verborgen hield voor de Belgische overheid bij zijn aanvraag tot regularisatie van 16 oktober 2009. In die zin heeft verzoeker de Belgische staat misleid. Verzoekers beschouwingen dat hij zich kan beroepen op een *blanco* strafrechtelijk verleden en de gunst van de opschorting kan inroepen, doen hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële en formele motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verwerende partij zich enkel en alleen heeft vastgepijnd op een strafrechtelijk veroordeling van verzoeker. Veroordeling welke evenwel hic et nunc nog niet definitief is, gelet op de hangende verzetsprocedure.

Verzoekende partij vormt geen gevaar voor de maatschappij, en is zeer zeker bereid de wetten van Belgische volk te respecteren.

Verzoeker heeft zich enkel en alleen gedurende slechts een paar maanden ingelaten met handel in verdovende middelen.

Het was juist doordat hij zijn werk was kwijtgeraakt in augustus 2008 en geen inkomen meer had om zijn huur te betalen, dat hij bezweek voor de verleiding om zeer kortstondig beperkte inkomsten te halen uit het dealen van verdovende middelen; het was de eerste keer (en de laatste) dat hij een crimineel feit beging (op werken in het zwart, of werken onder een andere naam na).

Meer nog, sedert zijn regularisatie, heeft verzoeker onmiddellijk het nodige gedaan om werk te zoeken en was hij reeds gedurende enkele maanden tewerkgesteld in het officiële arbeidscircuit.

Verzoeker wenst hierbij dan ook te beklemtonen dat er helemaal geen onderzoek is gebeurd of zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast.

Ook het feit dat hij zijn Marokkaans rijbewijs wenste in te ruilen voor een Belgisch rijbewijs kan geenszins aangemerkt worden als een onrechtmatige daad. Reeds in zijn inleidend regularisatie verzoek kaartte verzoeker het gegeven aan dat op zijn oud Marokkaans paspoort een verkeerde geboorte datum was vermeld.

Verzoeker kan niet genoeg beklemtonen dat sedert zijn misstap in 2008 heeft geen strafbare feiten heeft gepleegd. Ook voor die datum niet.

Men houdt bijgevolg geen rekening met de evolutie van verzoeker zelf.

Verzoeker wenst hier tevens te benadrukken dat het gepleegde misdrijf het gevolg was van zijn precaire situatie waarin verzoeker als illegaal was verzeild geraakt. Verzoeker beseft dat zulks de gepleegde misdrijven uiteraard niet kunnen rechtvaardigen, doch evenmin mag uit de misdrijven zelf worden afgeleid dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast (cfr mutatis mutandis Rv.St.nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr.r.v.St. 1988, z.p., T.B.P. ,337)

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat de aangehaalde feiten - waarvoor verzoeker hic et nunc nog niet definitief werd veroordeeld - door verzoeker gepleegd, bovendien dateren van enkele jaren terug, zodat verwerende partij ook nalaat aan te tonen dat de huidige gevaarlijkheid van verzoeker afdoende werd onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.

Zie immers naar analogie:

"De uitzetting is gewettigd indien hét niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens zijn gedrag"

(Rv.St. 37.337, 27 juni 1991, Ar.Rv.St. 1991, z.p.)

" Een koninklijk besluit tot uitzetting dat is gegrond op feiten waarvan de ernst niet wordt betwist en waarvoor de vreemdeling werd veroordeeld, is op regelmatige wijze gemotiveerd voor zover de uitzetting wordt bevolen omwille van de bedreiging die volgt uit de aanwezigheid in het land van de dader van dergelijke manipulaties , voor zover de strafrechtelijke veroordeling slechts incidenteel wordt vermeld en voor zover de aangevochten beslissing niet uitsluitend gegrond is op de veroordeling opgelopen door verzoeker"

(Rv.St. nr. 46.853, 1 april 1994 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 200); zie ook Rv.St. nr. 36.403 , 7 februari 1991, T.B.P. 1992, 348; Rv.st. nr. 30.576, 7 juli 1988; T.B.P. 1989,337 en Rv.St. nr. 31.147,20 oktober 1988, RA.C.E. 1988, z.p.).

« Que les motifs subsistants de la décision attaquée se réfèrent , outre le séjour illégal, à condamnation pour les faits de vol simple et de vol qualifié; que , sans qu'il soit nécessaire d'examiner en la présente cause l'importance de ces faits, il y a lieu de constater que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu'il a été procédé à un examen particulier du comportement du requérant au regard du danger actuel qu'il présenterait pour l'ordre public ou la sécurité nationale au sens des articles 5 et 14

de la loi précitée du 22 décembre 1999, compte tenu notamment de l'ancienneté des faits ayant donné lieu à la condamnation pénale de 1996, des circonstances particulières de cette affaire et de l'absence de récidive; que le simple fait d'une condamnation pénale ne peut en effet automatiquement motiver une décision d'exclusion du fait d'une condamnation ne peut en effet automatiquement motiver une décision d'exclusion de bénéfice de la précitée du 22 décembre 1996 sur base de l'article 5 celle-ci »(R.v.St. (15e K) nr 102.491, 10 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (21 januari 2003); A.P.M; 2002 samenvatting afl.2, 32).

Samenvattende en vrije vertaling:

"gewoon het feit van een strafrechtelijke veroordeling kan niet automatisch een beslissing motiveren om een vreemdeling uit te sluiten van het genot van de Regularisatiewet op grond van art. 5 ervan. Er moet worden overgegaan tot een bijzonder onderzoek van het gedrag van de vreemdeling ten aanzien van het huidige gevaar dat hij voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid zou betekenen in de zin van art. 5 en 14 van de voornoemde wet".

"Een terugverwijzingsbesluit schendt het voorschrift van art. 62 Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, wanneer uit de meer dan summie feiten uitzetting geenszins blijkt dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast" (R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr.R.v.St. 1988, z.p., T.B.P. 1989, 337).

Naar analogie

" Hoewel art.5 Regularisatiewet de minister van Binnenlandse zaken toestaat de vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, van het genot van de wet uit te sluiten, dan nog moet deze beoordeling gebeuren rekening houdend met het geheel van de gegevens die ter kennis van de minister zijn gebracht, waaronder die welke vervat zijn in de aanvraag tot regularisatie van de vreemdeling. In dit opzicht tonen de enige abstracte verwijzing naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, alsmede het ontbreken van een vermelding in de nota aan de minister die aan de uitwijzingsbeslissing voorafging van de gegevens inzake zijn integratie die door de vreemdeling in zijn aanvraag tot regularisatie werden aangevoerd aan dat de tegenpartij de huidige gevaarlijkheid van de vreemdeling niet heeft onderzocht rekeninghoudend met alle gegevens van de zaak"

(R.v.St. (15e k). nr. 102.979, 28 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 januari 2003); A.P.M. 2002(samenvatting), afl.2, 38; Rev.dr. étr. 2002(samenvatting) afl.120,690).

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes" het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

De beslissing van verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zich wel degelijk heeft geïntegreerd en hij zeer zeker de bedoeling heeft de wetten van het Belgische volk te respecteren. Getuige hiervan de onmiddellijk legale tewerkstelling van verzoeker na diens regularisatie.

Evenmin heeft verwerende partij navraag gedaan of de door ingeroepen correctionele veroordeling in hoofde van verzoeker wel degelijk definitief is.

Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij navraag gedaan of er door verzoeker verzet was aangetekend, of deze verzetsprocedure reeds behandeld werd, edm.

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt:

" een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende"

(OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

*Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunne zien en aanvaarden.
Het middel is dan ook gegrond."*

3.4 Vooreerst wordt opgemerkt dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

Waar verzoeker stelt dat *"verwerende partij zich enkel en alleen heeft vastgepind op een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker"*, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeker verwijt de Belgische staat te hebben misleid door gebruik te maken van een *alias* en door onder deze *alias* feiten van openbare orde te plegen en dit verborgen te houden voor de Belgische overheid bij zijn aanvraag tot regularisatie op 16 oktober 2009. Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *"Verder blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat hij heel bewust de Belgische overheid misleid heeft. Hij verklaarde tegenover de politie destijds een valse naam te hebben opgegeven "om zijn echte naam zuiver te houden". Daarenboven was dit bedrog nooit aan het licht gekomen had de betrokkene niet opnieuw geprobeerd de Belgische overheid te misleiden door een niet authentiek rijbewijs voor te leggen om een Belgisch te verkrijgen. Het is dus niet zo dat de betrokkene kan argumenteren enkel feiten van openbare orde te hebben gepleegd tijdens zijn illegaal verblijf in het land. Op geen enkel moment blijkt uit het dossier dat de persoonlijke attitude van de betrokkene van dien aard is dat hij de Belgische wetten en normen respecteert en dus geïntegreerd is in de Belgische samenleving zoals werd voorgehouden bij de aanvraag tot regularisatie."*

Waar verzoeker aldus benadrukt geen gevaar meer te zijn voor de maatschappij en slechts gedurende enkele maanden zich heeft ingelaten met handel in verdovende middelen, doet hij geen afbreuk aan de hierboven geciteerde motivering. Verzoeker weerlegt overigens de door hem gepleegde feiten niet door te wijzen op 'verzachtende omstandigheden' waardoor hij een crimineel feit heeft gepleegd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat hij die niet correct heeft beoordeeld en/of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoeker op geïndividualiseerde basis werd onderzocht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak in verband met 'uitzettingen'. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing geen 'uitzetting' betreft van verzoeker. De beslissing stelt een einde aan verzoekers verblijfsmachtiging op grond van artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker de Belgische staat heeft misleid met betrekking tot zijn identiteit en onder de valse identiteit feiten van openbare orde heeft gepleegd. Ook de verwijzing naar rechtspraak in verband met het 'uitsluiten' van de toepassing van de regularisatiewet van 22 december 1999 mist juridische en feitelijke grondslag en is *in casu* niet relevant. Evenmin betreft de eerste bestreden beslissing een 'terugwijzingsbesluit'. De bestreden beslissing bevat zelfs geen verwijderingsmaatregel.

Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening houdt met het gegeven dat hij wel degelijk geïntegreerd is, de bedoeling heeft de wetten van het Belgische volk te respecteren en op legale wijze was tewerkgesteld. Evenmin houdt verweerder rekening met het feit dat de correctionele veroordeling nog niet definitief is, nu hij verzet heeft aangetekend. In verband hiermee verwijst verzoeker naar het vonnis van 12 april 2011 waaruit blijkt dat zijn verzet ontvankelijk is verklaard en de veroordeling bij vonnis van 23 februari 2010 als niet bestaande wordt gehouden op strafrechtelijk gebied. Verweerder heeft aldus geen zorgvuldig onderzoek gevoerd alvorens de bestreden beslissing te nemen.

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn eventuele integratie in België en zijn bedoeling de wetten van het Belgische volk te respecteren. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

“Tijdens het verhoor heeft de betrokkene bekend dat hij zich tijdens zijn illegaal verblijf ingelaten had met het dealen van drugs en bij zijn vating de valse naam S., B. had opgegeven. Betrokken vreemdeling heeft zijn alias en de onder deze alias gepleegde feiten van openbare orde verborgen gehouden voor de Belgische overheid bij zijn aanvraag tot regularisatie van 16.10.2009. Het staat vast dat hij op die manier de Belgische staat heeft misleid.(...) De integratie door Nederlandse lessen en lidmaatschap van de bokssclub evenals de tewerkstelling in de landbouwsector kan reëel zijn maar er moet in een ander licht bekeken worden nu duidelijk is dat de betrokkene zich inliet met verkoop, aankoop en bezit van verdovende middelen. Verder blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat hij heel bewust de Belgische overheid misleid heeft. Hij verklaarde tegenover de politie destijds een valse naam te hebben opgegeven "om zijn echte naam zuiver te houden". Daarenboven was dit bedrog nooit aan het licht gekomen had de betrokkene niet opnieuw geprobeerd de Belgische overheid te misleiden door een niet authentiek rijbewijs voor te leggen om een Belgisch te verkrijgen. Het is dus niet zo dat de betrokkene kan argumenteren enkel feiten van openbare orde te hebben gepleegd tijdens zijn illegaal verblijf in het land. Op geen enkel moment blijkt uit het dossier dat de persoonlijke attitude van de betrokkene van dien aard is dat hij de Belgische wetten en normen respecteert en dus geïntegreerd is in de Belgische samenleving zoals werd voorgehouden bij de aanvraag tot regularisatie.”

Het feit dat verzoekers veroordeling niet definitief was en dat op 12 april 2011 zijn verzet ontvankelijk is verklaard waardoor de veroordeling op 23 februari 2010 als onbestaande kan worden beschouwd, doet geen afbreuk aan de hierboven geciteerde motieven. Verzoeker bekende tijdens zijn verhoor dat hij zich heeft ingelaten met het dealen van drugs en een valse naam heeft opgegeven ‘om zijn echte naam zuiver te houden’. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk verwijzen naar de ontvankelijk verklaring van zijn aangetekend verzet om een schending van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel aan te tonen. Verzoeker toont immers niet aan dat de motieven zijn gebaseerd op grond van onjuiste feiten of dat verweerder de feiten niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijk wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat aan verzoeker een verder verblijfsrecht wordt geweigerd en hem een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten

Terwijl de schuld hic et nunc nog niet vaststaat in hoofde van verzoeker en hij tevens recht heeft op een eerlijk proces

Zodat de aangevochten beslissing dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Artikel 6 van het EVRM bepaalt als volgt:

”

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende de het gehele proces of een deel ervan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde, of van 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van partijen bij het proces dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer een openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden.

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten:

a) onverwijd, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten welke nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd raadsman te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist;

d) de getuigen a charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden op dezelfde voorwaarden als het geval is met getuigen à charge;

e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt"

Uit hetgeen hierboven werd gesteld alsmede uit hetgeen uit de stukken zoals deze aan Uw Raad worden overgemaakt moge duidelijk blijken dat verzoeker op ontvankelijke wijze verzet heeft aangetekend tegen het ten opzichte van verzoeker uitgesproken verstek vonnis van de Correctionele rechtbank te Kortrijk dd. 23.02.2010.

Dit verzet werd ingeleid op de zitting van de 07.03.2011 van de Correctionele Rechtbank te KORTRIJK, doch werd op voornoemde zitting in zij geheel verdaagd naar de zitting van 04.04.2011.

Op de zitting van 04.04.2011 kon enkel en alleen gepleit worden nopens de ontvankelijkheid van het verzet.

De pleidooien over de grond van de zaak konden nog niet plaatsvinden.

De uiteindelijk verdediging van de belangen van verzoeker dient op heden dan ook nog te gebeuren.

Artikel 6 EVRM (cfr citaat supra) stelt duidelijk in zijn tweede lid dat eenieder voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld is bewezen.

Dit is hic et nunc het geval in hoofde van verzoeker.

Dienaangaande dient nog gedebatteerd te worden.

Verweerder kon en kan dan ook niet rechtsgelding een einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, doch diende dienaangaande minstens het verloop van de strafprocedure af te wachten.

Verder is het zo dat ingevolge hetgeen gesteld wordt in artikel 6 EVRM verzoeker het recht heeft zijn verdediging voor te bereiden en zich te verdedigen voor de strafrechtbank.

Gelet op het blanco strafregister in hoofde van verzoeker kan hij nog steeds om de gunst van de opschorting vragen alsmede een werkstraf.

Hiertoe dient hij zijn akkoord te geven aan de Strafrechter. Dit kan niet gebeuren door diens raadsman.

Wanneer verzoeker hic et nunc het land zou dienen te verlaten en zou worden gerepatrieerd dan moge duidelijk zijn dat hem de door artikel 6 EVRM geboden waarborgen op een eerlijk proces met de voeten worden getreden.

Dat dit middel dan ook als gegrond naar voor komt."

3.6 Artikel 6, § 1 van het EVRM naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, heeft enkel betrekking op jurisdictionele procedures en niet op procedures die, zoals te dezen, een administratief karakter hebben.

In de mate verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hem het recht wordt ontzegd om zich, al dan niet met bijstand van een advocaat, te verdedigen in een eventueel latere strafrechtelijke procedure, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat verzoeker "steeds een visum (kan) aanvragen met het oog op zijn persoonlijke verschijning voor een Belgisch rechtscollege". De verplichte persoonlijke aanwezigheid van verzoeker op de terechtzitting van de correctionele rechtbank wordt overigens niet aangetoond door verzoeker. Verzoeker kan zich aldus laten bijstaan door een advocaat en zijn verdediging in de strafrechtelijke procedure waarnemen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat aan verzoeker een verder verblijfsrecht wordt geweigerd en hem een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten

Terwijl verzoeker het recht heeft op eerbiediging van zijn privé - en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissing dient te worden nietig verklaard

Toelichting

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie – en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Verzoeker erkent dat wanneer een schending van het respect voor het privé – en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd Uw Raad in de eerste plaats zal nakijken of er een privé – en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Verzoeker erkent tevens dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven Uw raad zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi I Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz I Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003 Mokranil Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privé leven.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaand van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie: EHRM 12 juli 2001, Ken T I Finland, § 150).

Het begrip 'privé leven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (zie: EHRM 16 december 1992, Niemiets / Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé leven of van beiden is dan ook een feitenkwestie.

In casu - en dit wordt bevestigd door de stukken welke bij huidig verzoek worden gevoegd - moge duidelijk blijken dat verzoeker hier niet alleen op ononderbroken wijze sedert maart 1999 verblijft (en derhalve alhier het centrum van zijn belangen heeft), hier een privé-leven heeft ontwikkeld, doch hier tevens een feitelijk gezin vormt met zijn Belgische partner, mevrouw A.S..

Met laatstgenoemde persoon onderhoudt hij sedert meer dan anderhalf jaar een relatie onderhoudt en sedert oktober 2009 vormt hij ermee een feitelijk gezin.

Voor zoveel als nodig wenst verzoeker er Uw Raad op te wijzen dat - in tegenstelling tot de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen - wordt in de rechtspraak en de rechtsleer de gezinsband tussen partners verondersteld.

Verzoeker meent dan ook terecht dat Uw raad - uit het prima facie onderzoek - zal dienen te besluiten dat verzoeker alhier een privé leven heeft uitgebouwd en tevens er een gezinsleven bestaat tussen en zijn Belgische partner ,mevrouw A.S..

Gelet op het gegeven dat in casu gaat om de weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat verzoeker niet alleen zijn volledige leven alhier dient op te geven, doch ook dat hij en zijn levenspartner in de toekomst niet verder kunnen samenleven. Hetgeen een zeer zware inmenging betekent in hun gezinsleven.

Verzoeker meent dat deze inmenging niet proportioneel is en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Dit te meer wanneer ook rekening wordt gehouden met hetgeen supra gesteld werd nopens de schending van het artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker meent dan ook te kunnen besluiten dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is.

2.

Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in art. 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. "

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. "

Ook iemand die nog geen familie is van iemand met een verblijfsrecht in België, maar wel van plan is om dit in de nabije toekomst te worden, kan een verblijfsrecht bekomen in België.

Dit is het geval voor:

Vreemdelingen die van plan zijn om te huwen met een persoon met verblijfsrecht in België.

Vreemdelingen die van plan zijn om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met een Belg of vreemdeling met verblijfsrecht in België."

Verzoeker heeft een relatie met mevrouw A.S., welke de Belgische nationaliteit geniet.

Verzoeker en zijn vriendin wensten en wensen in de nabije toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te doen, zodat verzoeker meent zich tevens te kunnen beroepen op artikel 40 ev. Vreemdelingenwet.

Minstens meent verzoeker dat hem een verblijfsvergunning dient te worden toegestaan op grond van de omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie. (BS 14.11.1977; Gewijzigd ingevolge de omzendbrief van 06.12.2005, BS 30.12.2005, Bijgewerkt 28.08.2007).

Er is immers voldaan aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door de omzendbrief:

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing en het bevel als gevolg heeft dat verzoeker niet alleen zijn volledige leven alhier dient op te geven doch ook dat hij en zijn levenspartner in de toekomst niet verder kunnen samenleven.

Hetgeen een zeer zware inmenging betekent in hun gezinsleven en hen belet toepassing te maken van artikel 40 bis e.v. Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat deze inmenging niet proportioneel is en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 40 bis e.v. van de Vreemdelingenwet geschonden wordt.

Dit te meer wanneer ook rekening wordt gehouden met hetgeen supra gesteld werd nopens de schending van het artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker meent dan ook te kunnen besluiten dat de ingeroepen schending van artikel 40 bis e.v. Vreemdelingenwet ernstig is.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.8 Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Aangenomen dat de bestreden beslissing impliciet tot gevolg heeft dat hij het grondgebied dient te verlaten nu hij niet meer over een verblijfsmachtiging beschikt en in de mate verzoeker een duurzame relatie aantoon, merkt verweerder in de nota terecht op dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat er toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De bestreden beslissing heeft aldus niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden doch dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op huwelijk of gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een gezinshereniging doch maakt niet duidelijk of hij sinds de bestreden beslissing van 11 maart 2011 de

nodige stappen heeft ondernomen voor de eventuele toepassing van artikel 40*bis* en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verblijfsmachtiging is beëindigd op grond van artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de staatssecretaris biedt, dient in alle redelijkheid te worden besloten, dat zelfs indien er van een inmenging in zijn gezinsleven sprake zou zijn, deze *in casu* niet als onredelijk kan worden beschouwd. De wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven kunnen niet aangewend worden om de bestreden beslissing en aldus het misleiden van de Belgische staat en het niet respecteren van de wetten van het Belgische volk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105.416). Ten slotte wordt opgemerkt dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens partner, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid voor hemzelf of voor zijn partner niet aan. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 40*bis* en volgende van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN